

министерство на икономиката, енергетиката и туризма (МИЕТ), подписано от директора на дирекция „Сигурност на енергоснабдяването”, визирано в писмо - отговор до него изх. № 533/03 от 20.01.2011г. на Министерски съвет и 2. копие от всички документи, станали основание за твърденията в писмото на МИЕТ, като е посочена формата, под която се иска достъпът до информация - копие на електронен или хартиен носител. По заявлението е постановен изричен отказ, обективиран в писмо рег. № 94 – П – 94 от 30.11.2011г. на главния секретар на МИЕТ, в което е посочено, че по реда на ЗДОИ може да се иска достъп до обществена информация по смисъла на чл. 2 ал. 2 от ЗДОИ, но не и достъп до документи. Аргументирано е заключението на съда, че оспореният пред него отказ е незаконосъобразен. Правилен е изводът на съда, че поисканата със заявлението информация по т.1 е обществена, независимо от формулировката на заявлението, тъй като когато се иска достъп до документи следва да се приеме, че се иска предоставяне на съдържащите се в тях сведения и данни. Исканата информация в тази част попада в обхвата на чл. 2, ал.1 от ЗДОИ, която разпоредба определя като обществена всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая исканата информация е с обществен характер, тъй като е пряко свързана с въпросите за ядрената безопасност и вида на ядреното гориво, доставяно за реакторите на пети и шести блок на АЕЦ „Козлодуй”. По отношение на неконкретизираното искане по т.2 от заявлението и при липса на яснота каква точно информация се иска задълженият субект разполага с предоставената му в чл.29, ал.1 от ЗДОИ възможност да уведоми заявителя да уточни предмета на исканата обществена информация, за да може да се извърши преценка относно нейния характер, като при неизпълнение на дадените указания следва да приложи последиците по ал.2 на същата разпоредба. В случая, като постановява отказ без да спази предвидената в закона процедура и без да изложи фактически и правни основания за това, задълженият субект издава административен акт в нарушение на административнопроизводствените правила и изискванията за форма съгласно чл.38 от ЗДОИ. След като административният орган е сезиран със заявление по реда на чл.24 от ЗДОИ, то същият е длъжен да се произнесе, като постанови решение, което следва да съдържа изискуемите съгласно чл.38 от ЗДОИ реквизити. Цитираната разпоредба императивно предвижда и в случаите на отказ задълженият субект да посочи фактическите и правни основания, поради които предоставянето на исканата информация не е възможно. Това задължение съществува дори в хипотезата, в която органът прецени, че търсената информация не може да бъде получена на основание на ЗДОИ и че не съставлява обществена такава по своя характер. Липсата на мотиви на оспорения отказ пречатства съдебния контрол за неговата законосъобразност и обуславя отмяната му само на това основание. Недопустимо е едва в касационната жалба да се излагат съображения относно характера на исканата информация и по този начин да се цели мотивиране на постановения отказ. Ето защо, като приема, че оспореното писмо е незаконосъобразно и го отменя, първоинстанционният съд постановява решение съответно на материалния закон и на събраните по делото доказателства.

Доводите в касационната жалба за това, че писмото има уведомителен характер и не носи белезите на административен акт, не се споделят от настоящия съдебен състав. Независимо от обстоятелството, че същото е немотивирано и не отговаря на законовите изисквания за форма, то обективира отказ да се предостави достъп до търсената информация, поради което съставлява административен акт по смисъла на чл.21, ал.1 от АПК.

Направеното от касатора възражение за неприложимост на изискването за издаване на решение за отказ в случай, когато исканата информация не е обществена, е неоснователно. Нормата на чл.38 от ЗДОИ задължава административния орган да се произнесе с решение за отказ за предоставяне на достъп до обществена информация, в което се посочват правното и фактическото основание, датата на приемането му и редът за неговото обжалване, независимо от това дали са налице предпоставките по чл.37 от ЗДОИ или се приема, че търсената информация не е обществена по своя характер.

Поради всичко изложено Върховният административен съд, пето отделение приема, че обжалваното решение на Административен съд София – град е валидно, допустимо и правилно. Не са налице сочените от касатора отменителни основания по чл. 209, т. 3 от АПК, поради което съдебният акт следва да бъде оставен в сила.

С оглед изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 от АПК Върховният административен съд, пето отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 1832 от 03.04.2012 г. по адм. дело № 348/ 2012 г. на Административен съд София - град.
Решението е окончателно.

**Вярно с оригинала,
секретар:**

ПРЕДСЕДАТЕЛ:/п/ Илияна Дойчева
ЧЛЕНОВЕ:/п/ Мариета Милева
/п/ Анелия Ананиева

А.А.